

Sinterklaas is ziek

‘Haaatsjoe’.

‘Hoorde jij wat ik hoorde?’ vroeg Hoofdpiet aan Huispiet.

‘Ja, dat was duidelijk een enorme nies uit de werkkamer van Sinterklaas.’

Er volgden nog een paar harde niezen.

Hoofdpiet besloot een kijkje te nemen en klopte op de deur.

‘Binnen,’ hoorde hij Sinterklaas heel zacht zeggen. Hoofdpiet vond Sinterklaas een beetje zielig klinken. Hij had er een slecht gevoel bij. Voorzichtig duwde hij de deur open.

‘Hallo Hoofdpiet.’ Sinterklaas stak zijn hand op. Hij probeerde dat heel enthousiast te doen, maar Hoofdpiet zag het al direct.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg Sinterklaas.

‘Naar bed gaan,’ zei Hoofdpiet direct.

Sinterklaas had kleine, waterige oogjes, een rode neus en zijn prullenbak puilde uit met vol gesnoten zakdoekjes.

‘U bent duidelijk hartstikke ziek.’ Intussen liep hij naar het raam en deed dat open. ‘Zo, even luchten. Dan zijn alle vervelende virusdingetjes zo verdwenen.’

Sinterklaas rilde.

‘Kom,’ zei de hoofdpiet. ‘Help jij ook eens even,’ zei hij tegen de huispiet, die nog zijn de deur stond. ‘Ze gingen Sinterklaas voor naar zijn slaapkamer.’

‘Hoe moet dat dan vanavond?’ vroeg Sinterklaas. ‘Ik moet toch het dak op.’

‘Daar komt niets van in. Dat regelen wij wel.’ De hoofdpiet klonk erg zelfverzekerd.

Dat was wat Sinterklaas zorgen baarde. Altijd als de hoofdpiet zelf iets ging doen, ging er wel wat mis, maar hij had nu geen puf om zich er heel druk om te maken.

‘Huispiet hier zal voor u zorgen. U krijgt thee, fruit en misschien een pilletje tegen de koorts.’

Hij keek de huispiet aan. ‘Kom, kom, waar wacht je nog op.’

‘Ja. Ja, natuurlijk. Ik ga al. Het komt allemaal goed, Sinterklaas.’ Ze verlieten de slaapkamer.

Even later stond de hoofdpiet te midden van de andere pieten die die avond het dak op zouden gaan om alle schoenen te vullen.

‘Luister goed,’ zei de hoofdpiet. ‘We gaan het deze keer helemaal anders aanpakken. Sneller, preciezer, beter. Met een beetje geluk liggen jullie halverwege de nacht weer in je bed.’

Daar hadden de pieten wel oren naar. Ze gingen wat dichterbij staan om goed te kunnen horen wat de hoofdpiet te zeggen had.

Een paar uur later was alles gepiept. Precies zoals de hoofdpiet voorspeld had lag ieder pietje lekker te slapen. Voordat Hoofdpiet zelf naar bed ging, wilde hij nog even kijken bij Sinterklaas. Voorzichtig duwde hij de slaapkamerdeur van de Sint open.

‘Ik ben nog wakker hoor,’ hoorde hij de Sint zeggen. Sinterklaas knipte zijn nachtlampje aan.

Piet knipperde even met zijn ogen om aan het licht te wennen.

‘En?’ vroeg Sinterklaas. ‘Is alles goed gegaan?’

De hoofdpiet vertelde hoe hij bedacht had om alles veel sneller, preciezer en beter te doen.

‘Had je mijn grote boek dan niet nodig?’ vroeg Sinterklaas. Tegelijk keek hij naar het nachtkastje waar het grote boek van Sinterklaas onaangeroerd lag.

Hoofdpiet slikte. ‘Eh, nou, eh, nee Sinterklaas. Nee, echt niet. We wisten alles nog van die keer dat u over alle kinderen en hun wensen had voorgelezen uit uw boek.’

Sinterklaas keek hem scherp aan. Ik hoop maar dat hij gelijk heeft, dacht Sinterklaas. ‘Nou goed,’ zei hij tenslotte. ‘Ga nu maar slapen, dan probeer ik dat ook.’

De eerste zonnestrallen begonnen te schijnen toen Sinterklaas piepjes hoorde uit zijn telefoon. Hij zette zijn leesbril op en keek wat er zo belangrijk leek te zijn. Sinterklaas schrok zich een hoedje. Sara had een chocoladepiëtaal gekregen van de letter P. Pieter had juist marsepein gekregen, terwijl Sinterklaas allang weet dat hij liever chocola heeft. Mohammed kreeg een goochelspelletje, terwijl hij liever leest. Dat weet toch iedereen, dacht Sinterklaas.

Uit het hele land kwamen berichten binnen dat heel veel kinderen het verkeerde schoencadeautje gekregen hadden.

Hij belde direct de hoofdpiet. Een paar seconden later stond deze naast zijn bed. Sinterklaas gaf hem zijn telefoon. ‘Wat betekent dit?’ vroeg hij.

Hoofdpiet kreeg het koud en warm tegelijk. ‘Eh, kijk Sinterklaas. Ik had een geniaal plan bedacht om alles veel sneller te doen, ziet u.’

‘En, beste Piet. Wat was dat plan dan precies?’ vroeg Sinterklaas heel langzaam en ook een beetje streng.

‘Nou kijk, ik dacht, als we nou alle kinderen indelen naar de klas waarin ze zitten. Dan neemt elke bezorgpiet een paar klassen voor zijn

rekening. Eén piet neemt de klas van Juf Paulien, die van meester Coen en die van juf Laura. Een andere piet neemt...'

Sinterklaas hief zijn hand op. 'Ik begrijp het. En je dacht dat je alles wel had onthouden van de vorige keer?'

De hoofdpiet keek naar beneden. 'Ja, eigenlijk wel.'

'Waarom denk je dat ik alles opschrijf?'

'Omdat u niet alles kunt onthouden,' zei de hoofdpiet bedremmeld.

'En wie nog meer niet?'

'Wij.'

'Precies. Hoe gaan we dit herstellen?'

De hoofdpiet haalde zijn schouders op. 'Geen idee,' zei hij.

Sinterklaas begon te glimlachen.

De hoofdpiet keek hem aan en vroeg zich af wat er zo grappig was.

'Ergens is je plan ook wel heel slim.'

Het gezicht van de hoofdpiet klaarde op. 'Ja Sint. Ik bedoel, waarom dan Sinterklaas?'

'Dat zal ik je vertellen. Jij gaat als de wiedeweerga alle juffen en meesters een berichtje sturen. Dan zet je daarin dat ze moeten vragen of ieder kind zijn schoencadeautje mee wil nemen naar school.'

'En dan Sinterklaas?' vroeg Hoofdpiet ongeduldig.

'Dan kunnen alle kinderen hun schoencadeautje ruilen met elkaar en dan heeft uiteindelijk iedereen wat ie wil. Sara heeft haar marsepein, Pieter zijn chocoladeletter en Mohammed zijn boek.'

'Wat een geweldig idee.'

'Nou, hup, aan de slag dan. Ik voel me trouwens weer een stuk beter, dus ik kom mijn bed ook maar eens uit.'

Die ochtend was het in heel Nederland enorm gezellig in alle klassen. Ieder kind kon zijn cadeautje ruilen en er werd om het hardst *Dank u, Sinterklaasje* gezongen.

En Sinterklaas zelf? Die was blij dat hij weer beter was en komende nacht zelf weer de daken op kon.

